

Harry Harrison
Į VAKARUS NUO EDENO,
ANTRA KNYGA
Mokslinis fantastinis romanas

DAUGIAMILIJONINIS BESTSELERIS!!!

Žmonėms žvaigždės - mirusių medžiotojų vėlės, o dinozaurai, įvaldę šiuolaikinį mokslą, žino, jog tai - superkarštos plazmos rutuliai. Žmonių "technika" - akmeniniai gremžtukai ir medinės strėlės bei ietys. Tuo tarpu dinozaurai - puikiai įvaldę genų inžineriją, jų poreikius tenkina net bakteriofagai su modifikuota DNR. Tačiau ir žmonėms, ir dinozaurams Likimas siunčia mirtiną iššūkį - ledynmetį. Štai tuomet ir paaiškės, kas labiau pravers žūtibūtinėje kovoje: ar dinozaurų intelektas bei technologijos, ar žmonių klastingumas bei šiltas kraujas...

"Edenas" - neabejotinai geriausias Hario Harrisono kūrinys."

THE ENCYCLOPEDIA OF SCIENCE FICTION

Iš anglų kalbos vertė BRONIUS BRUŽAS

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

276 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Harry Harrison - WEST OF EDEN

London, Panther books, 1985

Copyright © by Harry Harrison, 1984

Cover art copyright © by Boris Vallejo, 1999

Illustrations copyright © by Bill Sanderson

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2003

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Garsiai kranksédamas, danguje ratus sukdamas varnų pulkas nusileido ant medžių šakų. Vėlyvą popietę dvelkė švelnus vėjelis, tvyrojo kaitra. Medžių paunksnėje buvo vėsiau, nes pro storą beržų ir ažuolų lapų sluoksnį prasiskverbavo vos vienas kitas saulės spindulys. Šviesa nuspalvino raibuliuojančiais raštais tris ant minkštos žolės išsitiesusias figūras.

Išseko net Herilako jėgos. Pro atsivėrusias žaizdas pasruvo kraujas, ištepliojęs plaukus ir barzdą. Jis gulėjo ant nugaros užsimerkęs, giliai, su trūkčiojimais alsuodamas.

Inlenė < drybsojo priešais, savo povyza nesą-

moningai šaipydamosi iš medžiotojo - plačiai išsižiojusi, idant atvėstų po nepageidaujamo karščio antplūdžio.

Kerikas nesijautė toks nuvargęs kaip bendražygiai, todėl puikiai suvokė, kas vyksta ir kur jie atsidūrė. Netoli jūros kranto dunksančių kalvų papėdėje. Visi trys skuodė, kol Inlenė< galutinai nusivarė nuo kojų. Svyruojančiai fargei sustojus, Herilakas irgi sukniubo. Bebėgant vaikinuko panika po truputį atlėgo - ją pakeitė širdį stingdanti baimė.

Ką jis padarė?

Į klausimą nebūtina atsakyti. Kerikas žinojo, ką iškrėtęs. Jis save pasmerkė. Užmušė eistą. Aprimęs vaikiną įniko svarstyti, kas jį apsėdo. Vienintelis ieties dūris nutraukė visus ryšius su jilanėmis, nuteikė jas visas priešiška. Gerai pažįstamas gyvenimas baigėsi. Mirė, kaip ir Veintė. Daugiau niekada nelemta patirti malonių Alpė-asakos patogumų. Ateitis - neaiški ir miglota, težadanti garantuotą mirtį. Baugščiai sudrebėjęs jis apsisuko, praskyrė krūmus ir nužvelgė šlaitą. Nepastebėjo nieko judančio. Jokių persekiojimo ženklų. Kol kas... jos neabejotinai puls vytis. Eistos žudiko nevalia palikti nenubausto.

Jis negalėjo sugrįžti. Tik ne po tragiškų įvykių.

Praeities nesugrąžinsi. Kerikas atsidūrė tremtyje - jilane tarp ustuzų. Dar vienišesnis nei kada nors anksčiau. Mintis nutraukė Herilako balsas, ir praėjo nemažai laiko, kol vaikinukui paaiškėjo žodžių reikšmė.

- Tu šauniai pasirodei, Kerikai. Puikus, tikslus dūris. Nudėjai tą vadovaujantį padarą vienu smūgiu.

Vaikinas atsiliepė liūdnai, palaužtas netekties.

- Ne šiaip vadovaujantį padarą. Miesto valdytoją, miesto samadarą.

- Dar geriau.

- Geriau? Jai žuvus, aš taip pat ilgai negyvensiu.

- Jai? Šlykštus maragas yra patelė? Sunku patikėti.

- Jos visos patelės. Patinai saugomi atskirame aptvare.

Herilakas atsirėmė į alkūnę ir šaltai pažvelgė į Inlenę.

- Toji irgi patelė? - paklausė.

- Taip.

- Duok man ietį. Viena marage bus mažiau.

- Ne!

Vaikinas patraukė ginklą toliau nuo Herilako

pirštų.

- Tik ne Inlenę<. Ji nekenksminga. Tokia pati belaisvė, kaip ir aš. Tu jos nežudysi.

- Kodėl gi ne? Argi ne jos gentainiai išpjovė mano samadą? Duok man ietį. Užmušiu tą išperą, ir tu būsi laisvas. Kaip manai, ar toli sugėbėsi nubėgti prie jos prisirišęs?

- Tu nekenksi Inlenei<. Ar supratai?

Keriką nustebino tokie šilti jausmai, puoselėjami fargei. Anksčiau stambioji fargė nieko jam nereiškė, netgi varžė judėjimo laisvę. Bet dabar Inlenės< draugija kažkaip keistai ramino.

- Jei nenori to padaro mirties, tai bent perpjauk ieties antgaliu savo pančius.

- Pavadžio neįmanoma sutraukti. Akmeniniai ašmenys jo nė neįdrėks. - Įrodydamas savo žodžius jis brūkštelėjo per glotnų paviršių. - Man sakė, jog kažkam iš tavo samado pavyko išsigelbėti. - Galbūt pakeitus temą, Herilakas kuriam laikui užmirš Inlenę<. - Taviškius persekioja medžiotojos.

- Ar žinai, kas ir kiek?

- Ne. Tiesiog girdėjau, kad jie paspruko.

- Man reikėtų pagalvoti. Kad ir kas tai būtų, jie nedrįs keliauti tolyn į pietus. Veikiau patrauks ta kryptimi, iš kur mes atėjome. Būtent taip ir

padarys. Bėgs link upelio. Praeitą naktį buvome įsikūrę ten stovyklą. Mums irgi vertėtų žygiuoti ta linkme. - Jis pažiūrėjo į Keriką. - Ar mus sekė?

- Kol tu ilsėjaisi, aš žvalgiausi aplinkui. Abejoju, ar kas nors matė, kaip mes pabėgome. Bet medžiotojos netrukus čia pasirodys. Jos geros pėdsekės. Man neleis gyvam pasprukti.

- Tu be reikalo jaudiniesi. Jų dar nėra. Tačiau mes būsime saugūs tik tuomet, kai nutolsime nuo jūros pakrantės. Jei murgai išties moka sekti pėdsakais, kaip tu tvirtini, jie lengvai mus suras šiose kalvose. - Herilakas įtempė jėgas mėgindamas pakilti ant kojų. Kerikas padėjo jam atsistoti. Nusitrynęs nuo akių sukepusį kraują vyriškis apsidairė. - Eisime palei slėnį, į šiaurę. Įveikę ana tą keterą, pasieksime stovyklavietę šalia upelio. Judinkimės.

Likusią popietės dalį jie lėtai stūmėsi į priekį. Neskubrų tempą įtakojo Herilako šlubčiojimas. Nors persekiotojų nebuvo matyti, bendražygiai nė karto nesustojo pailsėti. Bekylant žolėmis apaugusios lomos šlaitu, medžiotojas nelaukta stabtelėjo, pakėlė galvą ir įtraukė į šnerves oro.

- Elniai, - ištarė. - Reikia pavalgyti. Nemanau, kad mus seka. Net jei ir taip, verta surizikuoti. Tu pasirūpinsi maistu, Kerikai.

Vaikinas žvilgtelėjo į ietį, pasvėrė ją rankoje.

- Šituo ginklu nesinaudojau nuo vaikystės.

Praradau visus įgūdžius.

- Jie sugriš.

- Bet ne šiandieną. Tu esi medžiotojas, Herilakai.

Ar jėgų nepritrūksi?

Kerikas ištiesė ginklą, ir vyriškis jį tvirtai suspaudė.

- Kai man pritrūks jėgų medžioti, atsisveikinsiu su gyvybe. Drožk prie upelio, pasislėpk tarp medžių, lauk manęs ir atidžiai dairykis.

Pamėtęs rankoje ietį Herilakas išsitiesė ir tyliai nukurnėjo šalin. Apsisukęs vaikiną nusigavo iki upelio, sočiai atsigėrė, nusiplovė nuo kūno dulkes. Priklupusi Inlenė ėmė godžiai siurbti vandenį, tada nuleido uodegą į upokšnij ir patogiai įsitaisė ant kranto.

Kerikas pavydėjo jos dvasios ramybės. Kaip gera būti idiotu. Inlenė nedomino, ką ji čia veikė. Drūtoji fargė nė nenutuokė, kas gali atsitikti vėliau.

Praeities nebepakeisi, užtat ateitis tebėra neiški. Teks su tuo susitaikyti. Bet šiek tiek vėliau. Kaip reikės gyventi be miesto? Kerikas nieko neišmanė apie primityvų egzistavimo būdą. Berniuko prisiminimai neparuošė jo suaugu-

sių tanų gyvenimui. Jis net nemokėjo svaidyti ieties.

- Ateina jilanė, - paskelbė Inlenė<, ir išsigandęs vaikiną pašoko. Stalana su savo medžioklėmis! Atslenka mirtis. Jis žengė atbulas nuo traškančių krūmokšnių... ir su palengvėjimu atsiduso, kai pamatė pro šakas išnyrantį Herilaką, kuris nešė persimetęs per petį raguotą elniuką. Vyriškis nutrenkė ant žemės grobį, pats pritūpė šalia.

Kerikas piktai dėbtelėjo į Inlenę< ketindamas paleisti priekaištų srautą ir staiga suprato, jog tai ne jos kaltė. Tuos, kurie mokėjo kalbėti, paikšlė vadino jilanėmis. Iš tiesų ji tenorėjo pasakyti, jog artėja kažkoks asmuo.

- Mačiau murgus, - prabilo Herilakas, vėl įvardydamas Kerikui baimę. - Jie kitame slėnyje, grįžta link jūros. Esu tikras, kad mūsų pėdsakus pamatė. Dabar pavalgysime.

Ieties smaigaliu vyriškis prapjovė dar šilto gyvūno pilvą. Kadangi ugnies bėgliai neturėjo, jis pirmiausia iškrapštė kepenis ir dalį jų įteikė vaikinui.

- Aš nealkanas, - pareiškė Kerikas apžiūrinėdamas kruviną, žalią mėsos gabalą.

- Netrukus išalksi. Neatsisakyk maisto.

Inlenė < stypsojo nusigręžusi, tačiau artimiausia jos akis sekė kiekvieną Herilako judesį. Jausdamas į save nukreiptą žvilgsnį, medžiotojas prisikimšo pilvą ir dūrė į fargę krauju aptekusį pirštą.

- Ar maragas ėda mėsą?

Nusišypsojęs Kerikas švelniai liepė Inlenei < prasižioti. Pakludama šioji sukrutino žandikaulius. Herilakas urgztelėjo pamatęs daugybę žvilgančių smailių dantų.

- Mėsėdė. Man pamaitinti tą padarą?

- Taip. Būtų neblogai.

Medžiotojas atkirto priekinę elnio galūnę, nudyrė nuo šios beveik visą odą ir įteikė mėsgalį Kerikui.

- Pats maitink. Nepatinka man tos iltys.

- Inlenė < nepadarytų niekam blogo. Ji paprasčiausia kvailelė fargė.

Nykščiais suspaudusi elnio koją, vaikino palydovė suleido į mėsą galingus dantis ir įbedė buką žvilgsnį į tolumą.

- Kas ji tokia? - pasitikslino Herilakas.

- Fargė. Na... nemoku paaiškinti, ką reiškia šitas žodis. Kažką panašaus į besimokančią kalbėti.

- Ar tu fargė?

- Ne! - įsižeidė Kerikas. - Aš esu jilanė... tai yra tanas. Mane laiko jilane - tiksliau, laikė, - nes moku šnekėti.

- Kaip tai įvyko? Ar tu prisimeni?

- Dabar taip. Tačiau ilgą laiką buvau užmiršęs.

Sunkiai spausdamas iš savęs žodžius, lūžtančiu balsu Kerikas pirmą sykį pradėjo porinti, kokio likimo sulaukė Amahasto samadas. Iš naujo išgyveno skerdynes, nelaisvę, garantuotos mirties baimę ir netikėtą palaimą sužinojus, jog nuosprendžio vykdymas atidėtas. Vėliau jis užsikirto neįsivaizduodamas, kaip taniškai atpasakoti nuo tos dienos mieste praleistus metus.

Herilakas klausėsi tylėdamas, sunkiai suprasdamas, kas nutiko berniukui, kuris sugebėjo išgyventi, kitiems žuvus. Kuris įstengė prisitaikyti prie murgų ir išmokti jų kalbą. Kerikas tapo labai panašus į tuos šaltakraujus, nors pats to nesuvokė. Šnekėdamas jis judino rankas bei kojas, nutykęs sustingdavo. Prakeikti murgai kažką jam padarė - ant vaikino kūno neliko nė vieno plaukelio. Maža to, tarp kojų Kerikas nešiojo odos spalvos kapšelį, tarytum jie būtų užsimanę atimti iš savo augintinio vyriškumą.

Medžiotojo mintis nutraukė tyškančių pusrų garsai.

Vaikinas irgi juos išgirdo.

- Jilanės mus rado, - mirtinai išbalęs suvebleno. - Aš lavonas.

Rankos mostu Herilakas liepė bendražygiui užsičiaupti. Nustvėręs ietį jis atsistojo ir žengė porą žingsnių pasroviui. Ausis vėl pasiekė tekstelėjimas bei praskiriamų krūmų traškesys. Vyriškis pakėlė ginklą, kai iš už lanksto išniro medžiotojas.

- Tai Ortnaras, - pasakė jis ir riktelėjo.

Šūksnis privertė žmogų susigūžti. Po sekundės išsitiesęs jis pamojavo. Aiškiai buvo matyti, jog vyras beveik nebeturi jėgų, kadangi atkėblino pasiramstydamas ietimi. Pastebėjęs Inlenę, nepažįstamasis pasiruošė sviesti į maragą savo ginklą, bet jį sustabdė griežtas Herilako įsakymas.

- Nesikarščiuok. Maragas yra belaisvis. Ar tu vienas?

- Taip, šiuo metu. - Ortnaras sunkiai sudribo ant žemės. Lanką ir tuščią strėlinę pastūmė šalin, bet ieties nepaleido, nuožmiai dėbčiodamas į Inlenę. - Mudu su Telgesu medžiojome. Kai užpuolė murgai, keliavome atgal į samadą. Grūmėmės, kol išaikvojome visas strėles. Jie žudė visus savo mirtinomis lazdomis. Daugiau

nieko negalėjome padaryti. Mūsiškiai išmirė. Liepiau Telgesui sprukti, bet jis atsiliko negalėdamas bėgti pakankamai greitai. Tos išperos sekė iš paskos, todėl jam teko kautis. Telgasas krito, ir aš likau vienas. Dabar pasakyk, kokie čia gyvuliai?

- Aš ne gyvulys, o tanas, - piktai atrėžė Kerikas.

- Gyvenime nesu regėjęs tokio tano. Be plaukų, be ieties, pririštas prie marago.

- Tylos, - pareikalavo Herilakas. - Tai Kerikas, Amahasto sūnus. Jo motina - mano sesuo. Jis buvo murgų belaisvis.

Ortnaras pasitrynė kumščiu lūpas.

- Atleisk, kad šnekėjau nepagalvojęs. Šiandieną aplinkui tvyro mirtis. Aš esu Ortnaras. Džiaugiuosi su tavimi susipažinęs. - Jis nelinksmamai šyptelėjo. - Sveikas atvykęs į Herilako samadą, kuris sumažėjo iki dviejų narių. - Vyrškis dirstelėjo į tamsėjantį dangų. - Šį vakarą sužibs daug naujų žvaigždžių.

Saulė jau leidosi, aukštumose atvėso oras. Inlenė< numetė apgraužtą kaulą ir pažvelgė į Keriką.

- Ar gali žemasluoksnė nuolankiai paklausti iškiliosios, kur mūsų apsiaustai?

- Mes neturime apsiaustų, Inlene<.

- Man šalta.

Vaikinas irgi sudrebėjo, tačiau ne nuo žvarbos.

- Aš niekuo negaliu padėti, Inlene<....

[Skaitykite toliau, įsigiję elektroninę knygą](#)

Knygute.lt